

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

משיחות

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

י"ב תמוז, ה'תשכ"ז

יו"ל לש"פ תצא, י"א אלול, ה'תשע"א

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ואחת לבריאה

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"פ תצא, י"א אלול הבעל"ט, הננו מוציאים לאור חלק משיחות י"ב תמוז ה'תשכ"ז — הנחה בלתי מוגה.

*

בתור הוספה — מכתב (תדפיס מכרכי "אגרות-קודש — מילואים" מהשנים תרפ"ה-ה'תשל"ה, שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו'", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

ועד הנחות בלה"ק

ד' אלול, ה'תשע"א (ופרצת),
ברוקלין, נ.י.

©

Published and Copyright 2011 by

LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610 • Fax. (206) 666-1770

E-mail: info@lahak.org • Internet: <http://www.lahak.org>

The Kehot Logo is a registered trademark of Merkos L'inyonei Chinuch, Inc.

5771 • 2011

Printed in the United States of America

נדפס באדיבות דפוס
The PrintHouse
538 Johnson Ave. Brooklyn N.Y. 11237
(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס
על ידי חיים שאול בן חנה
"דפוס ״ועד הנחות בלה״ק״
Tel. (718) 604-2610 Fax. (206) 666-1770

נדפס בסיוע ולזכות בנימין בן חדוה ומשפחת פדרמן ולזכות אמם חדוה בת לאה רייזל

בס"ד. חלק משיחות י"ב תמוז, ה'תשכ"ז.

בלתי מוגה

לד. דובר לעיל (סל"ב) אודות הענין ד"טועמי' חיים זכו", שהקב"ה מראה מעין הענין ד"זדונות נעשו לו כזכיות" כפי שנעשה מצדו, ביחד עם ההבהרה, שידעו, שנמצאים עדיין ב"ערב שבת", ועוסקים עדיין ב"עובדין דחול", ולכן הרי זה באופן של "טועמי'" בלבד, וידיעה זו צריכה לפעול שיסיימו את ה"פכים קטנים" — כדברי בעל הגאולה והשמחה בשיחתו הידועה¹ שצריכים רק לסיים את ה"פכים קטנים" שנשארו לתקן בזמן הגלות, ואז "נשרף" הגלות, ופועלים את בנין הגאולה האמיתית והשלימה.

ואסור לטעות ולחשוב שאין זה "טועמי'" בלבד, אלא זוהי כבר "סעודת שבת" — חס ושלום! זהו אפילו לא ה"ערב שבת" אודותיו נאמר בגמרא² "רב מצלי של שבת בערב שבת", שהרי אצלו הי' כבר שבת, שלכן התפלל תפלת שבת; ואילו בנדו"ד הרי זה מעמד ומצב של "חול" לאמיתתו, כיון שצריכים עדיין לבער את הענין ד"חטאינו", שאז יתבטל בדרך ממילא המסובב ד"מפני חטאינו כו'", שזהו ענין הגלות.

אבל, כדי להקל על העבודה, הנה כשם שהי' הענין ד"טועמי' חיים זכו" בנוגע ל"אותות ומופתים הגדולים ההם", כמו"כ הראו עתה, שכאשר יהודי רוצה באמת, יש ביכולתו לעמוד עתה במעמד ומצב כפי שיהי' בימות המשיח, שזהו הענין ד"טועמי' חיים זכו" בנוגע לעבודת האדם.

ובלשון הפסוק: "נתן הוי' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", היינו, שבזמן של ארבעים שנה הרי זה ניתן ע"י הקב"ה, אלא, כיון שהעשי' צריכה להיות בבחירה חפשית, מראים ליהודי שאם הוא רק רוצה באמת, ביכולתו לעשות, כולל גם לבטל את כל המניעות והעיכובים (שזה מורה על מעלת הכחות שלו), שיוכל לצאת מכל הבלבולים של היצה"ר, כמבואר בהמאמר³ ד' הענינים ד"חולה" "יסורים" "ים" ו"מדבר" כפי שהם בעבודה הרוחנית; אלא שצ"ל הענין ד"ויזעקו אל

(3) סה"מ תרפ"ז ע' רטז.

(1)
(2) ברכות כז, א"ב.

ה"ה⁴, "ויצעקו אל ה'"⁵, ואז נמשך ומתגלה "חסדו ונפלאותיו לבני אדם" — ש"הקב"ה עוזרו"⁶, שיוכל לפעול כל הענינים בבחירתו החפשית. ובנוגע לעניננו: בזמן האחרון ראו אשר ע"י זעזוע אחד ("איין טרייסל") נתבטלו לגמרי בפועל ממש כל הטענות של היצה"ר, ולא רק אצל "ראשיכם שבטיכם", אלא גם אצל "חוטב עציך ושואב מימך"⁷, כדלקמן.

לה. הטענה העיקרית של ה"רשע" ש"צופה לצדיק" ועי"ז "מבקש להמיתו", היא — כפי שטען הצדוקי לרבא: "עמא פזיזא דקדמיתו פומייכו לאודנייכו"⁸.

ובכן: בימי ההכנה לחג השבועות, שאז צריכה להיות הקדמת נעשה לנשמע בתור הכנה לקבלת התורה, הראו לבנ"י, שאם רק רוצים באמת, הרי זה נעשה אצלם בדרך ממילא, ואין פוצה פה ומצפצף; אף אחד לא נעמד נגד זה — כפי שראו בעת גיוס הצבא למלחמה⁹:

התנאי הראשון בגיוס לצבא הוא — הקדמת נעשה לנשמע, מבלי לשאול מה ולמה כו' ("וואָס און ווען").

כאשר הוא אוחד באמצע ההתעסקות בעניניו, ולפתע מקבל פתק¹⁰ שבו נאמר שעליו להתיצב תוך שעות ספורות במקום פלוני בזמן פלוני — הנה אם הוא רק "יוצא צבא בישראל"¹¹, אינו שואל מהי התכלית ומהי ההסברה, ואינו הולך להתיישב בדבר עם אשתו וילדיו, עם השכל שלו, או לשאול בשביל מה קוראים אותו, ואולי אפשר להחליף אותו ע"י מישהו אחר, או אולי יכולים להשתמש בו במדה גדולה יותר, להיותו בעל-כשרונות ובעל-יכולות וכו' וכו'.

יתכן אפילו שאצלו מסתבר להיפך, אבל גם אז, אין זה באופן שמתעוררת אצלו קושיא, והוא מתרץ את הקושיא בכך שצריך להיות הקדמת נעשה לנשמע, אלא מלכתחילה לא מתעוררת אצלו קושיא, אלא זהו בדרך פשיטות, שכיון שהגיע פתק כזה — יש לציית ולעשות זאת בכל מסירות נפשו, ומתוך שמחה וטוב לבב! ולאחרי כן — אם יזכה, ידע את פרטי הדברים, הטעמים וכו', ואם לא — גם לא איכפת לו!

(9) המדובר אודות מלחמת ששת הימים שהיתה בסמיכות לחג השבועות (המור"ק).

(10) צו גיוס (המור"ק).

(11) במדבר א, ג. ועוד.

(4) תהלים קז, יג. שם, יט.

(5) שם, ו. שם, כח.

(6) קידושין ל, ב. וש"נ.

(7) ר"פ נצבים.

(8) שבת פח, א.

וכך ראו את ההנהגה בפועל ממש אצל כולם, הן מי שהוא בעל-שכל כל ימיו, והן אדם פשוט, "חוטב עציץ ושואב מימין".

ובכך הראו ליהודי — שכאשר שולחים לו "פתק", והוא יודע שזהו דבר שנוגע למציאות שלו, אזי גם היצה"ר לא יבלבל אותו לחשוב אם צ"ל תחילה "נשמע" או "נעשה", כפי שראו את ההנהגה במעשה בפועל, בדיוק כפי שנדרש בשביל קבלת התורה כמה ימים לאח"ז, וכאמור, שענין זה נעשה לא רק אצל אנשי מעלה, או אצל "קבלת-עולניקעס", אלא ללא הבדל בין "ראשיכם שבטיכם" ל"חוטב עציץ ושואב מימין".

וכאמור, זוהי הקושיא הראשונה — ע"ד הרגיל — שטוען היצה"ר ליהודי: כאשר אתה שומע אודות ענין של תומ"צ, הנה לכל לראש תתעניין במה המדובר, ואח"כ תתבונן בזה, וכיון שמבטיחים לך ש"היא חכמתכם ובינתכם"¹², הרי בודאי תכיר בכך גם ע"י השכל, ואז תקיים זאת; אבל אל תהי' "עמא פזיזא דקדמיתו פומייכו לאודנייכו".

ועל זה הראו בפועל — שזהו רק העלם והסתר של היצה"ר, ובשביל להתמודד עם זה, לא הי' צורך בלחץ ומורא והפחדות כו', אלא עשו זאת בשמחה ובטוב לבב; היו צריכים רק לדעת שהדברים מכוונים אליו, ושזהו ענין שנוגע למציאות שלו, ואז לא הי' צורך בהקדמות והסברות, ולא היתה כל המציאות של קושיות, ובמילא לא הוצרכו לתירוצים.

לו. ועד"ז בנוגע לטענה השני' של היצה"ר:

הן אמת שצריך לקיים תומ"צ, ובהקדמת נעשה לנשמע, אבל עליך לדעת מי הוא זה שמעביר לך ציווי זה, האם הוא למעלה ממך בכל הענינים, אבל אם יש לך מעלות עליו — מי יודע אם אתה צריך לציית אליו? ...!

וגם בענין זה ראו איך היתה ההנהגה בימים הסמוכים לקבלת התורה:

אף אחד לא שאל אודות ה"מפקד" שלו — אם הוא חכם גדול יותר ממנו, אם יש לו כסף יותר ממנו, אם יש לו נסיון בחיים יותר ממנו, אם הוא מבוגר ממנו וכיו"ב;

כולם ידעו שכל מציאות קיומו של "יוצא צבא בישראל" תלוי

בקבלת עול מהעומד על גביו, מבלי לשאול מה הגיל שלו, מהי חכמתו ומהי ההתמחות שלו ("וואָס איז זיין אויפטאָן"), והאם הוא צריך לציית אליו; כיון שהוא זה שעומד על גביו — לא נוגע לו מאומה; עליו למלא את הפקודה!

ולאחרי כן, כשיגיעו ימי מנוחה, ויהי' לו זמן פנוי וירצה בכך — אזי יתיישב ללמוד ולחקור ("שטודירן") אם הלה התנהג באופן ישר או עקום; אבל בשעת מעשה אין נתינת מקום לכל זה.

לז. ועד"ז בנוגע לטענה נוספת, שהיא אחת הטענות הכי גדולות של היצה"ר:

מהו בכלל הסדר שמישהו מתערב בענינים שלי?!... "הוכח¹³ תוכיח את עמיתך"? — דאג לעסקים שלך ("מיינד יור אָן ביזנעס")! מה לך לבוא ולומר לי שאני צריך להניח תפילין ולשמור שבת? — אני אדם בעל רמ"ח אברים ושס"ה גידים משלי, ואני יודע מה עלי לעשות, ולא עליך לומר לי מה לעשות ("דו ביסט ניט קיין זאָגער"); זה ה"עסק" ("ביזנעס") שלי; תתעסק עם עצמך, ואני אתעסק עם עצמי!

ונוסף על טענה זו שהיתה בכל התקופות ובכל הזמנים, ניתוספה גם "עבודה" החדשה — שהמושג של דמוקרטי ("דעמאָקראַטי") חל על כל הענינים, וקישרו זאת עם הענין ד"אחרי רבים להטות"¹⁴ — בה בשעה שהענין ד"אחרי רבים להטות" שייך רק בדבר העומד בספק, שאז צריכים לשאול ולברר מהי דעת הרוב ומהי דעת המיעוט, אבל דבר שאינו בספק, לא שייך בו רוב ומיעוט; צריכים רק לדעת אם זהו "בית דין גדול ממנו" לא רק "במנין", אלא גם "בנין", ואם גדולתו היא רק "במנין", אין ביכלתו לשנות מאומה¹⁵.

ובכן, גם בענין זה ראינו בפועל איך היתה ההנהגה בימים הסמוכים לקבלת התורה:

כל אחד ידע, שאם הוא לא יציית, אזי מעמיד בסכנה לא רק את עצמו, או גם את בני ביתו, אלא זה נוגע לכל הקבוצה שנמצאת עמו, ולמרות שקבוצה זו מגינה של שטח אדמה מסויים בלבד (ע"פ תכסיסי מלחמה כפשוטם), הנה אם ישאירו את שטח האדמה (ד' אמות) שלהם פתוח, ללא הגנה, הרי זה מהווה סכנה לא רק לשטח מסויים זה, אלא ע"י

13) ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ב.

14) קדושים יט, יז.

15) משפטים כג, ב.

ד' אמות אלו יכולים לחתוך ולכבוש את כל השטח שמסביב, "עד הים האחרון"¹⁶ בגבולה של ארץ ישראל!
 וכאן רואים דבר פלא:

ענין זה כותב הרמב"ם בהל' מלכים ומלחמות¹⁷ — באותיות של הלכה: "ומאחר שיכנס בקשרי מלחמה . . לא ירא ולא יפחד ולא יחשוב וכו', וכל המתחיל לחשוב ולהרהר כו' עובר בלא תעשה, שנאמר¹⁸ אל ירך לבבכם אל תיראו וגו', ולא עוד שכל דמי ישראל תלויין בצווארו".
 ובאופן כזה התנהגו בפשיטות ובדרך ממיילא כולם — גם מי שלא יודע אודות מציאותו של הרמב"ם — שכל אחד ידע שבהנהגתו תלוי הגורל של כל החבורה והקבוצה שבסביבתו, ועד שיכול להיות שבזה תלוי הגורל של כל העם השוכן בציון, ובשביל זה לא היו צריכים להתיישב ללמוד ספרי מוסר או ספרי חסידות, או להבדיל ספרי תכסיסי מלחמה.

לח. ולהעיר, שלא שמו לב לקשר הענינים — שמאורע זה אירע בימי הספירה, ימי ההכנה לקבלת התורה, ימים ספורים לפני קבלת התורה:

ענין זה הי' בבחי' "טועמי' חיים זכו", באופן ש"אתם ראיתם", שכאשר היו צריכים "להלחם מלחמות ה'"¹⁹, היתה ההנהגה באופן שעמדו במעמד ומצב שעל ידו נעשים כלים (לא רק למתן תורה, אלא גם) לקבלת התורה ע"י ישראל — בכל ג' הענינים האמורים: (א) הקדמת נעשה לנשמע, ולא באופן של קושיא ותירוץ, אלא באופן שמלכתחילה אין קושיא, (ב) כל המציאות של צבא בישראל (ומזה נמשך אח"כ גם אצל אומות העולם) בנוי על קבלת עול, שכאשר מגיעה פקודה מהמפקד, אזי גם אם יש לו כל מיני קושיות, עליו למלא את הפקודה, (ג) שאין זה ענין שנוגע רק לד' אמותיו, לביתו ומשפחתו, אלא באופן ש"כל דמי ישראל תלויין בצווארו".

וכמדובר כמ"פ אודות הדגשת בעל הגאולה והשמחה, שבקדושה אין "מקרה אבוד", כפי שלמדים מפסח שני²⁰ (וכן הוא בכמה ענינים), וכמאמר הירושלמי²¹ "אין לך דבר שעומד בפני התשובה" — דכיון

16) ברכה לד, ב. 17) ספ"ז.
 18) פ' שופטים כ, ג. 19) לשון הרמב"ם הל' מלכים ספ"ד.
 20) סה"ש תש"א ע' 115 (נעתק ב"היום יום" יד אייר, פסח שני).
 21) פאה פ"א ה"א. הובא ברמב"ם הל' תשובה ספ"ג.

שישנו הענין ד"נותן התורה" לשון הוה²², הרי בכל יום ויום צ"ל הקדמת נעשה לנשמע, והענין דקבלת עול, שזהו "ראשית העבודה ועיקרה ושרשה"²³, ומילוי פקודות המפקד גם אם יש לו כו"כ קושיות; והנקודה הפנימית — שההצלחה בזה היא כאשר עושים זאת מתוך שמחה וטוב לבב.

וכאמור, כל הנקודות הנ"ל ראו לעיני בשר בימים הסמוכים למתן תורה וקבלת התורה, והוראות אלו עומדים בתקפם גם עתה, ואין לאף אחד לטעון ש"אינו יכול" — כהפתגם המפורסם שנתפרש ע"י הבעש"ט²⁴ [הדברים נאמרו אמנם ע"י גוי, אבל אח"כ נתפרשו ע"י יהודי כמו הבעש"ט, בתור דרך עבודה עבור כל ישראל]: "מאָזשעש — דאָ נייע חאַטשעש" (אתה יכול, אבל לא רוצה), היינו, שהדבר הוא ביכולת כאו"א, אלא שתלוי ברצונו.

ואין זה רק באופן שיודעים מה שכתוב בספרים, אלא כפי שהראו לו בפועל ובגלוי, ולא בנוגע להזולת, אלא בנוגע לעצמו, ולא רק בנוגע לראש שלו, אלא גם בנוגע לרגלים שלו, או להיפך, לא רק בנוגע לרגל, אלא גם בנוגע לראש, מקום השכל — שגם השכל הלך מתוך קבלת עול, וגם הרגלים הלכו בשמחה ובטוב לבב, לא כדבר המוכרח, קבלת עול "יבישה" ("טרוקענע קב"ע").

ובאופן כזה ניצחו את המלחמה, שכן, לאמיתו של ענין הי' זה באופן ש"וראו כל עמי הארץ גוי ויראו ממך"²⁵, ובדרך ממילא "אז נבהלו וגו'"²⁶, ככל פרטי הענינים שבזה.

והנקודה הכללית — שהמאורעות עצמם, ה"אותות ומופתים" עצמם, מהווים קריאה לכל בני"י, וטוענים אליהם "אתם ראייתם": כאשר ידעת שהדבר נוגע לקדושת ארץ ישראל, ולעצם המציאות של יהודי הקשורה עם תומ"צ כפי שמושרשים בהעצמות — הנה זה-עתה נהגת אתה בעצמך בפשיטות באופן של "נעשה", מבלי להתחשב ב"נשמע" — למלא את ה"פקודה" ממי שניתנה, אם יש לו רק "סמיכה" בתור "מפקד", ועשית זאת בשמחה ובטוב לבב.

(22) ראה של"ה כה, א. לקו"ת תזריע כג, א. ובכ"מ.
 (23) תניא רפמ"א.
 (24) ראה תו"מ חכ"ט ס"ע 64. וש"נ.
 (25) כ"ק אדמו"ר שליט"א הזכיר גם הסיפור הידוע עם התפילין. — ראה תו"מ — רשימת היומן ע' שכב. וש"נ (וראה גם תו"מ שם ע' שלז. וש"נ).
 (26) בשלח טו, טו.

לט. וכמדובר במאמר²⁷ — הנה עי"ז פועלים שבירת ההעלמות וההסתרים של הטבע, ורואים ב"טבע" שהוא בגימטריא "אלקים", והיינו, שאין זה "טבע", אלא "אלקים", וב"אלקים" רואים ש"הוי" הוא האלקים", הי' הוה ויהי' כאחד²⁸.

וכיון ששם הוי' הוא מדת הרחמים, הקשורה עם מדת התפארת, אשר, ע"פ מאמר קדושי עליון שמביא רבינו הזקן ונתבאר ע"י הצ"צ²⁹, גדלה מעלתה על מדת החסד (וכמו בענין השמות, שמדת החסד קשורה עם שם א-ל, ומדת התפארת קשורה עם שם הוי'³⁰) — אזי נמשכים רחמים בלי גבול, באופן ששוטפים את כל ההגבלות והמדידות, והכל נהפך לטוב, טוב הנראה והנגלה, למטה מעשרה טפחים.

וזוכים לקיום היעוד "ונתתי שלום בארץ"³¹, "וישבתם לבטח בארצכם"³² — כל אחד ואחד במקומו, שעושה ממנו "ארצכם", שנעשה בעה"ב על מקומו וסביבתו, לפעול שתהי' שם דירה לו ית'.

ואז יקויים היעוד³³ "ופדויי ה' ישובון" — שהקב"ה ע"י משיח צדקנו יקבץ נדחי ישראל, ויוליכם קוממיות לארצנו, מימי גאולה אלו לימי הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהפכו כל הימים הבאים לקראתנו "לששון ולשמחה"³⁴, בביאת משיח צדקנו, בקרוב ממש.

* * *

---

27) שנאמר בהתוועדות פ"ד. ללקו"ת שם.
 28) זח"ג רנו, סע"ב. פרדס ש"א פ"ט.
 29) תניא שעהיה"א פ"ז (פב, א).
 30) אג"ק שלו ח"א ע' שסב ואילך. וש"נ.
 31) תו"א נח יו"ד, סע"ב. לקו"ת תזריע כג, רע"ג (מכהאריז"ל ופרדס — נסמן במ"מ).
 32) בחוקתי כו, ו.
 33) ישע"י לה, יו"ד. נא, יא.
 34) זכרי' ח, יט.

הוספה

בי"ה, ז' אלול תשי"ב
ברוקלין

האברך הרה"ג והרה"ח מו"ה שלום שי

שלום וברכה!

בנועם קבלתי מכתבו עם רשימת הספרים שמצא אצל המו"ס. והנה מובן, שלא היתה כוונתי שיקנו ספרים, ושבתחילה יהי, נוסף ע"ז, מחירים גדולים, כ"א בתור חילוף או בתור תשורה להספרי שלי. ולכן כמו שכתבתי מכבר, יציע להמו"ס שיחליפו את הספרים על ספרי הוצאת קה"ת. ובשאלתו איך להשוות את המחירים, הרי בטח נמצא שם הקטלוג שלנו, ואפשר שגם זוכר בע"פ מחירי הספרים שיציע אותם להמו"ס וכו', ורשום בזה הספרים שמעניינים אותי.

נהניתי במאד ממ"ש במפורט ע"ד הפגישה עם מר שז"ר שי. ובכ"ז מהנכון שלהבא יהי עוד יותר מפורט מאשר במכתב זה, היינו לא רק הדברים העיקרים שאומרים, כ"א גם הטפלים, כיון שלפעמים תכופות זה נוגע להגישה על להבא לאיש פלוני אם באופן זה או באופן אחר.

לפלא, שכנראה לא נסתיים מאומה ממה שדרשו את הצריפים אצל הפעילים. ובטח יודיע בפרטיות, כיון שנוגע זה גם להיחסים שם ולהעבודה כאן. ובמילא צריכים לדעת מהלך העניינים כפי שהם, מי הם המפריעים ומי המסייעים וכו'.

שמחתי על אשר אחזת במדת לימוד זכות על כל אדם, ואשר מלמד אתה זכות ג"כ על הנהלת הישיבה בתל אביב, אלא שהענין העיקרי לא הזכרת במכתבך, והוא הסברתם שהחסרון בישיבת ת"א הוא, חסרון מנהל, וזה כשנה ש"מחפשים" ולא מצאו אף אחד בכל אה"ק ת"ו עכ"פ **לנסותו**.

בטח אם יוכרח הדבר שתשאר באה"ק ת"ו עוד איזה ימים — תעשה כן אחרי התייעצות בזה עם הרמ"ג שי. ואז תוכל לנסוע לכאן באוירון כדי שתגיע קודם ר"ה הבע"ל. והשי"ת יצליח דרכך ויתן לך הצלחה גם בענין הפרטי בהסתדרות הנכונה בגו"ר בקרוב,

---

מצילום האגרת. נדפסה בתשורה (חסקינד, תשס"ז).
מו"ה שלום: חסקינד. אגרות נוספות אליו — אג"ק ח"ו אגרת א'תשמג. חכ"ד אגרת ט'קג.

בברכת כתיבה וחתימה טובה – וביחוד להודעתך ע"ד יום הולדתך,
שיהי' לאיוש"ט, טובות בגו"ר גם יחד

מ. שניאורסאהן

רשימת הספרים המעניינים אותי :

1. בית לחם יהודא על ע"ח, ב' כרכים
2. לשם שבו ואחלמה 4-5 כרכים – זאץ שלם
3. שלום ירושלים שו"ת בקבלה
4. מעיל קדש ובגדי ישע הגי' על ע"ח ושעה"כ
5. סידור ר"א שערבי 9 חלקים
6. דמשק אליעזר פי' על זהר
7. בני אהרן פי' שער הגלגולים
8. חושב מחשבות – ומגן דוד
9. כסא מלך על התקוני זהר
10. ספר המקנה על המצות – ואוהב ישראל
11. חמדת צבי על ת"ז
12. פתח עינים (שר שלום שרעבי)
13. שער גן עדן
14. נשמת שבתני הלוי, חידושי התורה, לקט יוסף, נחלת בנימין, דברי שאול על התורה, מנחת העומר.
15. ליקוטי מהרי"ח – ע"ס התפלה – מהרי"ח פרידמן. ג"ת. נגלה.

מוקדש

לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו

כ"ק אדמו"ר זי"ע

נדפס על ידי ולזכות

הרה"ת ר' ירחמיאל וזוגתו מרת רבקה לאה

ולזכות יוצאי חלציהם

מנחם מענדל, חנה העניא, אסתר ברכה,

מושקא, פריידא מרים ואלישבע

שיחיו לאריכות ימים ושנים טובות ובריאות

יעקבסאהן

להצלחה רבה ומופלגה בטוב הנראה והנגלה

בכל אשר יפנו בגשמיות וברוחניות

ולנחת רוח יהודי חסידותי מתוך שמחה וטוב לבב